

За елеватором маяк  
на роздоріжжі  
бур і мряк  
у білій піні,  
наче в крейді, —  
на урвищі  
в зеленім рейді,  
вогнями жовтими прорізуючи млу,  
мов Прометей, напружує кайдани на валу  
і в даль стремить,  
де грім і шторм  
у хаосі  
первісних форм,  
неначе ті титани, що повстали,  
забарикаджують міжзоряні квартали  
важкими хмарами,  
дев'ятими валами,  
розламуючи глиб під п'яними вуглами,  
за гострими рефlekтами  
вогню.

За елеватором маяк  
на роздоріжжі бур і мряк,  
мов Прометей у хмар заляк.

А там, де чорний виднокруг  
в скаженому оркестрові оглух, —  
у трюмах — помпами — зализуючи рани,  
в обвали вод летять стальні левітани.

І повно в них людей, і зводять райни хрест  
(за вдаром у бугшприт спадаючи на вест)  
під стогін молитов, тортур і покаяння...

Регочеться норд-ост.

— Ця ніч для вас остання...

Останній рейс

і смерть...

...У склянки дзвонять чверть...

...Світання...

За елеватором маяк  
на роздоріжжі бур і мряк  
скорботно, тужно в хмар заляк.

ЖИВУ, ПРАЦЮЮ. Харків, с. 16-17.